

σ' ένα μικρό ύψωμα. "Όταν φτάσαμε όμως εκεί, η καταστροφή είχε τελειώσει... Άκουσαμε μία έκρηξη, μία έκρηξη τρομερή, που ζανεν έναν κρότο πολύ δυνατότερο απ' τον κρότο ενός κανονίου !.. Τήν έκρηξη αυτή την άκολούθησαν κι' άλλες. Είδαμε τους τοίχους του έργοστασίου να γέρνουνε και να γκρεμίζονται χάμω ! "Η σκεπή άνατινάχτηκε στον άέρα ! Συντριμμία πέφτανε γύρω μας με κρότο..."

Είπαν σπάσει και οι άλλοι σωλήνες του νερού, ή καταστροφή ήταν τρομακτική !.. "Επειτα μία τρομερή σιωπή απλώθηκε γύρω... Μιά σιγή νεκρική... Κάτω, στην κοιλάδα, δεν έβλεπα τώρα πια τίποτ' άλλο παρά ένα ποτάμι από λάσπη και πέτρες, συντριμμία, και πτώματα φρικτά παραμορφωμένα και άσποητριάσιμα !.."

Πέρασαν άζωμα μερικά δευτερόλεπτα. "Η άφάνταστη ταχύτης της; έξελίξεως των τραγικών αυτών γεγονότων μούζανε τέτοια έντυπωση, που δεν μπορούσα να μιλήσω."

Σταζόμενα και ζύταξα τον "Ιριμπαρό, χωρίς να μπορώ ν' άρθρώ τι λέξη. Τέλος, τραυλιζοντας, κατόρθωσα να τον ρωτήσω :

— Μά, τι συνέβη; Τι έπαθε ο Ζιρώ, τι έπαθε ή μικρή Κινέζα; — Κατατροπή ! μ' άποροίθηνε. Τι έπαθε ο Ζιρώ; Σκοτώθη-ζε ! Τόν έσκότωσε το νερό, το νερό που σκοτώσε και τη μικρή Κινέζα. Δεν τό είδατε; "Α, ν'όχι, αυτά τά πράγματα δεν γίνον-ται στα καλά καθούμενα... Κάποιος τά σχεδίασε και τά έτοιμάσε όλ' αυτά από πριν... Είδατε τι σας ειπε ή κ. Ζιρώ; Το νερό, βγαίνοντας με όρμη, θά τρυπούσε σάν σφαίρα. Αυτό και συνέβη... Το νερό τόν χτύπησε στο στήθος και τόν τρύπησε πέρα για πέρα, σάν σφαίρα... Μ' αυτή τη δύναμη, το νερό μπορούσε να σκοτώσει κ' έναν έλέφαντα άζωμα, όχι μόνο έναν άνθρωπο... "Αλλά τό ζή-τηα ειπε άλλο... Πώς έσπασε ο σωλήνας του μονομέτρου; "Ετσι, στα καλά καθούμενα, δε θά μπορούσε ποτέ να γίνη τέτοιο πράγμα."

Γυρίσαμε τότε στον τόπο της καταστροφής και κάναμε μαζυ μερικά βήματα στα έρείπια του έργοστασίου.

Με σκυφτό το κεφάλι, ο "Ιριμπαρό έψαχνε άνάμεσα στα συν-τριμμία. Σε λίγο, τον είδα να κρατάει στο χέρι του το σπασμένο μονόμετρο, τό μονόμετρο ποίταν ή αιτία της καστροφής. "Ο "Ιριμπαρό ζύταξε μία στιγμή προσεκτικά τό σωλήνα που συνέδεε τό μονόμετρο με τό μεγάλο σωλήνα. Είδα τότε τό πρόσωπό του ν' άλλαζε έκφραση.

— Δε σας τάλεγα, μουπε. Κάποιος ειχε λι-μάρει από πριν, επίτηδες, τό σωλήνα του μο-νομέτρου. Φαίνονται τά σημάδια της λίμας... Και μόλις ήθε το νερό μ' όλη του τη δύναμη, έγιναν αυτά που είδατε... "Α, αυτό εινε... "Ο δρόμος του νερού... Κι' αυτό τόζαναν οι Κινέ-ζοι... Ποιός άλλος; Για να σκοτώσουν μερικούς Έυρωπαίους; και να τους προσφέρουν θύματα στο δράκο του νερού... Μά πως τους ήθεσ αυτή ή ιδέα;

— Μήπως είχατε πη κανένας τίποτα γι' αυτόν τον κίνδυνο; ρώτησα τον "Ιριμπαρό.

— "Όχι... Προχτές όμως, την ώρα που μιλούσαμε με τον κ. Ζι-ρώ άκριβώς γι' αυτό τό ζήτημα, ήτανε κ' ή Σίγγι—Γιου μπροστά... Κι' αυτή θά μās άκουσε και θά τόπε, χωρίς βέβαια να θέλει να μās κάνει κακό. "Αν όμως πήγαιναν τά πράμιατα κανονικά, άν δεν έρχόσαστε σεις να έπισκεφθήτε τό έργοστάσιο θά σκοτωνό-μουν έγω κι' όχι ο Ζιρώ. Γιατι έγω θά βριζόμουνε τότε μπροστά στο μονόμετρο κι' όχι ο Ζιρώ. "Εμένα πάλι διάλεξαν οι άθλιοι για θύνα... Γι' αυτό ή Σίγγι—Γιου μουπε τό πρωί να μην έρθω σήμερα στη δουλειά. Τώρα καταλαβαίνω..."

"Η Σίγγι—Γιου θάγε μάθει τά σχέδιά τους, αλλά θά φοβότανε να μού τά πη... Είδες ποίτρεξε προς τό μέρος μας, μία στιγμή προτού πεταχτεί τό νερό; Σίγουρα έρχότανε να μās ειδοποιήση, να μās σώση. "Αλλά δεν πρόφτασε... Καίμενη Σίγγι—Γιου !.."

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Σεις συνανατοφές και στους χορούς, υπάρχουν τέσσερα είδη ανθρώπων : οι έρωτόληπτοι, οι φιλόδοξοι, οι παρατηρητάι και οι ήλίθιοι.

Οι ήλίθιοι εινε οι ευτυχέστεροι. Ταιν

"Η ζήλεια, άν και γεννιέται πάντα μαζί με τον έρωτα, δεν πε-θαίνει έντοτούς και πάντοτε μαζί του. Ντέ Λα Ροσφουά

"Όσο και άν άμφιβάλλωμε για την ειλικρίνεια των φίλων μας, πιστεύουμε έντοτούς πάντοτε στο βάθος ότι σε μās μιλούν ειλι-κρονέστερα παρά στους άλλους... Ντέ Λα Ροσφουά

"Εάν ή Ψθα ξαναρχότανε στον κόσμο, τό σώμα της θά μās φαινόταν χονδροειδές, τά πόδια της μεγάλα, τά μάτια της ήλί-θια... Ουτε τό πιο μικρό φιδάκι δεν θά... κατα-δεχόταν να την άπατήση... Κανείς δεν θά της επρόσφερε μήλα !

Α. Κοζλάν

"Η μεγάλης και προσθευτικές ιδέες εινε σάν τά καρφιά, όσο περισότερο τά χτυπάς τόσο βαθύτερα χώνονται.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΗΜΜΕΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ

Τό διάβημα της καμαριέρας. Τι θάκανε ή βασίλισσα άν ένι-δύνευε τό παιδί της. Τό άφροσιωμένο σκυλλάκι της. Πιστός σύντροφος της δυστυχίας. "Ο λόγος του Δημάρχου. Πώς έξέχασε τη μητρική της γλώσσα ή βασίλισσα. Τι ειπε στο πληθος πριν την καρατομήσουν.

"Η άτυχής βασίλισσα της Γαλλίας Μαρία 'Αντουανέττα, ή όποία έκαρτομήθη κατά την επανάσταση από τους άγρίους τρομοκρα-τάς, ήταν όπόδειγμα αγαθότητας.

Πρίν γίνη βασίλισσα, όταν ήταν ακόμη σύζυγος του διαδόχου του θρόνου, παρουσίαστηκε μία μέρα μπροστά της ή πρώτη της καμαριέρα Τιμπό, και την παρακάλεσε, με κλάμματα στο μάτια, να μεσιτεύη υπέρ του γιου της ό όποιος μονομαχίας ειχε σο-τώσει τον άντιπαλό του.—Σημείωσε ότι κατά την εποχή εκείνη άπηγορευοντο άσπληρότατα οι μονομαχίες.

"Η Μαρία 'Αντουανέττα έντοτούς, συγκληθηείσα, ύπεσχέθη να κάνει ότι μπορούσε για να σώση τό γιο της καμαριέρας της.

Μιά κυρία της τιμής, τότε, την έπλησιασε και της ειπε ότι ή Τιμπό, πριν άπευθυνθή σ' αυτήν, ειχε ήδη παρακαλέσει για τον ίδιο λόγο, και την κυρία Ντυ—Μπαρρυ, την διαβόητη εταίρα και έννοσημένη του διαφθαρημένου βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβί-κου 15ου.

— Τι μού τό λέτε αυτό; ... άπήνησεν ή Μαρία 'Αντουανέττα. Γνωρίζετε πόσο περιφρονώ την γυναίκα αυτήν... Έγνώριτες, έαν είχουν και έγω μητέρα, προσκεμνον να σώσω τό παιδί μου, δεν θά έδίταξα ούτε στιγμή να πάω να πέσω στα ποδια, όχι μόνον της Ντυ—Μπαρρυ, αλλά και του τελευταίου των ύπηρετων της άζομη !..

Κατά την εποχή που οι επαναστάτες ειχαν φυλακίσει την βα-σίλισσα στο Τέμπλο, ή Μαρία 'Αντουανέττα ειχε μαζί της κ' ένα σκυλλάκι, τό όποιο την αγαπούσε ύπερβολικά. "Όταν, άγρότερα, την με-τέφεραν από τό Τέμπλο και την φυλάκισαν στην Κοινοεζερσί τό πιστό της σκυλλάκι την άκολούθησεν έως εκεί. Οι φύ-λακες όμως δεν τό άφισαν να μη μαζί της, μέσα στο κελλί στο όποιον θά την φυλάκιζαν. Τό σκυλλάκι έπέμενε. Και οι φυλακες, για να τό κάνουν να φύγη, άρχισαν να τό κακοματαχειρίζονταν και να τό χτυπούν με κοντακιές.

Παρ' όλ' αυτά, τό σκυλλάκι, δεν έννοουσε ν' άπο-μακρυνθή από την κυρία του. "Όλη την ήμερα τρι-γυρίζεν έξω από την φυλακή.

"Όταν δε πεινούσε πεταγόταν ως τά διαφορά φτωχόπαιστα των περιγύρων, όπου κατι εύρισκε πάντα για να φάη, και κατόπιν ξα-ναγύριζε μπρος στο κτίριο της φυλακής.

Μετά την καρατομήση της Μαρίας 'Αντουανέττας, τό σκυλλά-κι της έξακολούθησε, όπως πριν, να τριγυρίζει όλη την ήμερα έξω από την φυλακή της. Ζούσε τρεφόμενο απ' τά σκουπίδια των γει-τονικών σπιτιών, και δεν έννοοισε με κανένα τρόπο ν' άκολούθηση άλλον κύριο. "Όλοι τό έξεραν και τό ειχαν βαφτίσει μάλιστα : «Τό σκυλλάκι της βασιλίσσης».

Τό σκυλλάκι αυτό ήταν μικρόσωμο, με πλούσιο κάτασπρο τρί-χωμα, τό όποιο από την κακομοίρα και την άφρονησία άλλαξε χρώμα κ' έγινε σιγά—σιγά κίτρινο... ***

"Η πρώτη γαλλική πόλις την όποίαν έπισκέφθη ή Μαρία 'Αν-τουανέττα, όταν άνεχώρησε από την πατρίδα της Αύστρια για να παντρευθή τον διάδοχο του Γαλλικού θρόνου, ήταν τό παρεμθό-ο Στρασβούργο.

Οι άρχές της πόλεως, έννοσιται, της έκαμαν αποθεωτική ύπο-δοχή. Για να ζολακωση μάλιστα την μέλλουσα βασίλισσα του, ό δημαρχος της πόλεως, εθεώρησε καλό να της άπαγγείλη κ' ένα λόγο γερομανά.

"Η Μαρία 'Αντουανέττα όμως τον δέξομε από τις πρώτες λέξεις και του ειπε :

— Θά σας παρακαλέσω να μού μεταφράσετε τό λόγο σας γαλ-λικά. Γιατι από την στιγμή που πάτησα τό πόδι μου στο έδαφος της νέας μου πατρίδος... λησμονήμα τελείως τη γερμανική γλώσσα !

"Όταν ή Μαρία 'Αντουανέττα ανέβηκε στη λαμνητόμο κύτταξε για μία στιγμή τό όχλο του Παρισίου, ό όποιος περιστοιχίσε τό ικριώμα βγάζοντας ουφλιάσματα λίσσας. Τότε ή μάστις βασίλισσα στρέφοντας προς τό πληθος ειπε, κουνώντας τό κεφάλι :

— Σε λίγο, τά δικα μου βάσανα θά τελειώσουν... Θάρχισουν όμως τά δικά σας !.. ***

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ

Καλίβι άνεμοσάλετο, σάν πόσα δεν μού λέγει
Τό βραθυνό σου κάπιωμα κι' ή χαμηλή σου οϊσγή !
Στην έρημιά που δλόγησα σε ζώνει πάντα μόνο,
Αημονημένο στέκασα με τον κρυφό σου πόνο.
Μιά μοίρα σάν έπέραςε στην έρημιά σου στράτα,
Ποιζε από πλοήτη την ποδιά, τά χέρια της γεμάτα,
Ειπε : δέν βλέπω τίποτα, καλίβι, να σοδ λείπη !
Δέν έχεις ουτ' ένα σκαμνί για να καθισή ή λύπη !

'Αλέκος Φωτιάδης